

I en have med skulpturer

om Pontus Kjerrman og
Tine Hecht-Pedersens kunst

Pier Maria Andersen

I en have med skulpturer

om Pontus Kjerrman &

Tine Hecht-Pedersens kunst

Arte forlag

© redaktør/forfatter Pier Maria Andersen &
billedhuggere Pontus Kjerrman & Tine Hecht-Pedersen.

Tekst: Pier Maria Andersen, kunsthistoriker/journalist
Kunstværker: billedhuggere Pontus Kjerrman og Tine Hecht-Pedersen
Foto: Pontus Kjerrman & Tine Hecht-Pedersen, Mette Jerl Jensen og Pia Tanja Andersen.

Arte forlag ved red. Pier Maria Andersen

Tryk og sats: Bornerups Bogtryk og Offset as.

Oplag: 100

Udgave: Første udgave.

Trykkeår: 2021

ISBN: 978-87-972200-1-6

Tine og Pontus: Sommer på silkevejen, 51cm, 2016

I en have med skulpturer

Af Pier Maria Andersen, kunsthistoriker/journalist.

Pontus Kjerrman (f. 1954) og Tine Hecht-Pedersen (f. 1958) bor i Kongens Lyngby, i en af 24 atelierboliger i en kunstnerby. Husene er bygget af billedkunstnere og arkitekter i midten af 1950'erne med Dyrehaven og naturen tæt på. Pontus og Tine har en fantastisk stor og spændende have, hvor en frodig vækst og kunstnerparrets keramik går hånd i hånd. Pontus' fabeldyr stikker hovederne op og Tines keramiske buste, store blomster, vaser og krukker lyser op blandt havens pelargonier, buske og træer. Der er et liv og glade dage i kunstnerparrets have. Tine lader sig ikke blot inspirere af naturen og havens farver, dufte, blomster og forskellige årstider. Hun bruger også naturen direkte i sin kunst. Fx henter hun blade i naturen, som hun laver aftryk af i leret. Hun siger:

”De blade, jeg bruger mest, er pelargonier. Jeg har altid pelargonier stående udenfor mit atelier, og om vinteren kommer de ind i mit rum. Jeg bruger ofte cirkler i min kunst, og pelargonien er en blomst med den mest cirkelrunde form, en form jeg er glad for at bruge.”

Det er vigtigt for Tine at have sit værksted ud til gaden, hvor hun er i en mere direkte kontakt med naboer og forbipasserende. Derfor har kunstnerparret bygget et værksted mere, hvor Pontus har sit atelier i det store rum inde i boligen. Hun siger:

”Vi kan ikke have atelier sammen, for han fylder frygtelig meget. Hvis der er en lille bitte plads et sted, så – hush – så står en af Pontus' skulpturer der. Jeg skal have meget mere ro, og jeg skal heller ikke se alle hans skulpturer hele tiden. Det påvirker mig så meget. Så får jeg ikke lyst til at lave noget. Jeg skal helst have en hel ren plads, så får jeg lyst. Pontus skal helst have miljøer, hvor alle hans skulpturer er omkring ham, så på den måde respekterer vi hinandens måde at gøre det på.”

Pontus har altid arbejdet utrolig meget. Han har gennem de sidste 35 år arbejdet som lektor ved Det kongelige danske Kunstakademi og sideløbende har han en stor kunstnerisk produktion bag sig, både når det gælder udstillingssiden med skulpturgrupper og billeder, men også med udsmykningsopgaver. Han har i dag udført omkring 40 udsmykningsopgaver i ind- og udland. Det betyder meget for ham, at kunsten på den måde kan komme ud til folket, så alle kan få glæde af den. Han lavede sin første udsmykning i 1986 i Ølstykke, hvor han fik et tilbud fra Statens Kunstfond om at lave en udsmykning til et ældrecenter.

Pontus: Vandkunst i Høng 1996

Pontus: Vandkunst i Køge 1993

Fra slutningen af 1980'erne til 2005 lavede han en større udsmykning om året. En særlig stor betydning for Pontus kunst var vandkunsten ved Køge Stationsplads, hans første offentlige kunstværk i et byrum. I 1992 inviterede Køge kommune tre billedhuggere til at lave udkast til en vandkunst på stationspladsen og til to drikkevandsfontæner på Køge gågade. De tre billedhuggere præsenterede deres forslag, og til stor glæde for Pontus, valgte man hans udkast, som stod færdigt i maj 1993. Der blev lavet en film om processen, der er tilgængelig på YouTube: *Vandkunst i Køge – Pontus Kjerrman*.

Vandkunsten fik stor folkelig opbakning i Køge, og der kom mange positive henvendelser. Efter det har han udført skulpturer, fontæner, drikkevandsbrønde og bænke i mange byer i Danmark, bl.a. vandkunst, drikkevandsfontæne og bænk i Vejle. I Københavnsområdet "Amor og Psyke" overfor Frederiksberg Station og ved Landbohøjskolen kom endnu en udsmykning. Endvidere har han udsmykninger i Odense, Køge, Aarhus og Silkeborg. Han har fire udsmykninger på Fyn, bl.a. har han i Odense en udsmykning med "Hyrdinden og skorstensfejeren", 1995.

På samme måde som Pontus og hans fabeldyr, skrev H.C. Andersen sjældent om mennesker. Han skrev fabler, hvor han menneskeliggjorde et grantræ eller en tinsoldat eller et stykke legetøj. Pontus siger:

"For mig handler det jo ikke så meget om dyr i sig selv. Det handler jo i virkeligheden om mennesker. Jeg tror på, at vi skal huske på, at mennesket også er et af dyrene. Vi skal passe på, at vi passer sammen med de andre dyr, og at vi passer på vores verden. Så måske er det en lille smule politisk på den måde, at det handler om, at vi skal føle, at vi er en del af hele naturen og hele vores jord. Vi skal ikke agere, som om det er os, der ejer den her jord alene."

Pontus: Jupiter og Callisto, frit efter Gerhard Henning, stentøj, 34cm, 2018

Pontus og Tine: Bænk i stentøj og egetræ til Havrehedskolen under arbejde i Tines atelier, 2021

I liv og frembringelse

Pontus siger: ”Jeg har oplevet at være meget effektiv med at planlægge gennem længere tid, og så udfører jeg værkerne vældig hurtigt. Jeg tvivler meget på, hvordan jeg skal lave værkerne, og folk siger, at det ser ud som om, de er lavet meget hurtigt. Det er nok, fordi jeg går i lang tid og lægger op til, hvordan det skal løses. Selve udførelsesfasen bruger jeg kort tid på, men så pludselig kan jeg godt fuldføre dem. Jeg har gået i månedsvis og afprøvet dem. Det er nok også derfor, Tine synes mit atelier er forfærdelig rodet. Der er rigtig mange halvfærdige ting, som står rundt omkring, som jeg helst ikke vil flytte, for så bliver jeg helt forvirret, for så kan jeg ikke finde ud af, hvor jeg havde det inde i processen.”

Tine bruger ikke skitser, hun siger: ”Jeg arbejder hurtigt og har aldrig haft tid til al den der forberedelse. Jeg er mor, og min tid har været begrænset, men jeg er også sådan som menneske. Pontus har bare kunnet blive ved og ved og glemme alt om børn og sådan noget. Nu er børnene vokset hjemmefra og Pontus er gået på pension. Så nu nyder jeg al den tid, vi har sammen. Vi kan gå på museum og arbejde sammen om fællesværker. Jeg skal ikke besøge nogen. Jeg skal ikke hjem og lave mad. Den der frihed. Det er vidunderligt at komme så tæt på Pontus nu her. Kunne få lov til at bruge tid sammen og også dyrke sig selv og ens interesser.”

Et ægteskab med to kunstnere kunne være et liv i evig kiv og konkurrence. Sådan er det heldigvis ikke for Pontus og Tine. Allerede da de mødtes på Kunstakademiet i 1986, mødtes de i glæden, oplevelsen, legen og fantasien. De har altid hjulpet hinanden på alle fronter, og det førte naturligt til, at de for nogle år siden indgik i et samarbejde om deres værker. Sideløbende laver Pontus sine fabeldyr og kunstneriske miljøer, og Tine arbejder med en mangfoldighed i materialevalg og usædvanlige sammenstillinger af tingene. Kendetegnet for begge kunstnere er, at de er ekspressive og på stærk vis er forbundet med deres psyke. Derfor går den nye måde at samarbejde om værker på godt i spænd.

Når Pontus og Tine skal lave deres fælles værker, forløber selve arbejdsmetoden på den måde, at Tine starter processen. Hun konstruerer selve grundformen, hvor hun bl.a. ruller og fletter leret og laver meget åbne former med bl.a. påtrykte strukturer i hønsenet, bølgepap, stof m.m. Pontus former sine fabeldyr og placerer dem i Tines konstruktion, så der bliver et samspil og oplevelse i et kunstnerisk miljø. Tine arbejder spontant og udtryksfuldt, hvor Pontus udtænker og planlægger og laver skitser inden han går i gang, men når først han arbejder med leret er det ekspressivt og hurtigt.

Pontus og Tine: Bænk skulptur med dyrfigurer, glaseret stentøj, 2017

Tine: Dobbeltfigur, vist på Richard Withers hus
2019, 32 cm

Pontus: Kysset, frit efter Rudolph Tegner,
2018, 36cm

Pontus siger: ”Tine arbejder meget med mellemrum og huller. Hun er lidt mere abstrakt. Jeg prøver at lave figurer, der også fungerer som former. Når jeg ser Tines konstruktioner, som er fyldt med huller, så begynder jeg at se nogle muligheder. Så kan jeg placere figurerne og få et kunstnerisk miljø.”

Når man står overfor Pontus og Tines keramik oplever og sanser man en eventyrverden, der er fyldt med magi og fantasi. Det er ikke en ophøjet verden, men folkelig kunst, hvor man kan bruge den kunstneriske keramik. Det er en blanding af brugskunst og figurer. Pontus siger:

”Det er mere idéen om, at kunsten ikke er noget ophøjet. Det er noget, man bruger.”

Pontus og Tine begyndte at lave deres fællesarbejder i det første årti af 2000. Det allerførste var et grønt kunstnerisk miljø med tre store brune fabeldyr. Om det siger Tine:

”Det store grønne fad med fabeldyrene er meget levende. Alle de farver, de store blomster og der er en hel masse gang i den. Pontus ser mit fad, og så går han i dialog med det. Så bliver blomsterne pludselig sådan nogen åkander, fabeldyrene kan svømme rundt imellem. Det er en fantasiverden, der

kan give noget til mine ting. Det bliver en plastisk verden, hvor man føler det. Man kan ikke forklare hvorfor, men det føles rigtigt at gøre sådan.” Det samarbejde, Pontus og Tine begyndte at udføre med Tine keramiske objekter og Pontus fabeldyr, kan ses som essensen af deres kærlighed. De små fabeldyr, der kravler rundt på Tines keramiske objekter kan opfattes som små bjørne.

Tine og Pontus: Det store grønne fad med dyr og åkander, 2015, 15x44x35cm

Tine: Stor blomst, stentøj,
67cm, 2013

Billedhuggeren/Ulven, 1988, 95cm

Pontus Kjerrman og fabeldyrene

Pontus startede i sine helt unge dage med at lave mennesker. Han ville udtrykke deres smerte og ulykke, for han var politisk og socialt engageret. Han ville fortælle noget eksistentielt om menneskets situation. Netop fordi de mennesker, Pontus fremstillede var figurer, der så stærkt gav udtryk for menneskers eksistens, følte Pontus, han måtte skabe en større distance mellem figurer og mennesker. Derfor begyndte han at forme fabeldyr, der var fyldt med de menneskelige følelser. Om det siger han:

”Fabeldyrene gav mig lidt distance, og jeg bliver helt træt, hver gang folk spørger: Hvorfor laver du så mærkelige dyr? Jeg er ikke engang sikker på, det er nogen mærkelige dyr. Måske er det mennesker, at vi ser sådan ud. Vi er jo nogen dyr, ikke? Fabeldyr handler jo ikke om dyr, men om mennesker. Vi ved faktisk ikke, hvad dyr oplever, men kun hvad mennesker oplever. Vi kan godt læse det ind i alle mulige dyr. Så vi kan nemt blande de der ting sammen.”

Alle Pontus Kjerrmans skulpturer og skulpturgrupper fortæller historier, og alle historierne er med fabeldyr. Ikke som vi kender dem fra egypternes mytologiske dyremennesker, grækernes kentaureer og minotaureer eller middelalderens basilisker og enhjørninger. I hans fortællinger er det den omvendte verden, hvor den mandlige figur har menneskeskikkelse og hestehoved, og den kvindelige har kvindekrop og kattehoved.

Fabeldyrene i hans fortællinger er ikke kun glade og forelskede eller gode venner. Indimellem sker der noget forfærdeligt dramatisk. Fabeldyrene er blevet jaloux eller uvenner, følelser som også knytter sig til mennesker. Han siger om fabeldyrene:

”En fabel er, når man fortæller noget om et menneske i form af et dyr. De kan pludselig tale som mennesker og føle som mennesker. Så fabeldyr er dyr, der opfører sig som mennesker.”

Markus møder kærligheden, stentøjsler under arbejde

Egern, Odder og Ræv til børnehave i Kviberg udenfor Göteborg, glaseret stentøj, h. ca.70cm, 2020

Noget af det, der karakteriserer Pontus' fabeldyr er, at de er så groft bearbejdede. Man kan se håndens arbejde i hans arbejder. Det er der en grund til, for han har altid syntes, at udtryk og indhold er vigtigere end form. Man føler, han på den måde får overført noget levende og et sjæleligt udtryk i fabeldyrene. Pontus ser fabeldyrene som et billede på, hvordan han opfatter verdenen, og her er eros omdrejningspunktet. Om det siger han: "Eros er med overalt og spiller en stor rolle blandt mennesker. Den maksimale åbenhed mellem mennesker finder sted i det erotiske møde, hvor man føler virkelig tillid. Eros kan løfte mennesker og give dem livskraft."

Pontus siger:

"I begyndelsen lavede jeg heste og katte, hvor mændene var heste og damerne katte. Heste er arbejdssomme, og katten er et eller andet farligt, som man ikke rigtig kan stole på. Jeg startede med det i 1984. Da vi fik hund, begyndte de at få en slags hundehoveder. De kan også minde lidt om bjørne eller bamser."

I dag kan man i hans produktion også møde "rigtige" keramiske dyr som et egern, en solsort, en frø og en odder samt en bjørn og en ræv. Pontus skulle lave en udsmykning til en børnehave i Sverige, og han havde ambitioner om at lave nogle dyr, som børnene skulle kunne genkende.

Han siger:

"Det var lidt sjovt at udfordre sig selv og komme ud af komfortzonen."

Tudse til børnehave i Kviberg udenfor Göteborg, glaseret stentøj, ca.70cm, 2020

Pontus Kjerrman – opvækst og uddannelse

Pontus debuterede herhjemme på Kunstnernes Efterårsudstilling i 1981. Oprindeligt er han født og opvokset i Göteborg, Sverige. Han startede med at lave kunst allerede som barn. I 1977-78 gik han på en forskole i Göteborg, Kursverksamhetens Konstskola hos Jan Sten, hvor der var croquis, design, maleri og skulptur. Han startede som maler, men blev efter opholdet meget optaget af skulptur. I 1978-79 gik Pontus på billedhuggerlinjen i en anden forskole, Houvedskous Skulpturskole hos Åke Nordström og Graham Stacy. Herefter begyndte han at søge ind på forskellige akademier, men kom ikke ind.

I 1979 søgte Pontus Kjerrman ind på Det Kongelige Danske Kunstakademi i København, hvor han blev optaget.

På det tidspunkt var han 25 år gammel, og han gjorde, hvad han kunne for at opretholde kontakten med sin lille 3-årige datter, Tussi, i Sverige for at gå kunstnervejen i Danmark. Pontus startede direkte på anden del hos Professor og billedhugger Willy Ørskov, hvor han gik i to år. I perioden 1981-84 gik han på stukkatoruddannelsen hos Per Thostrup.

Han siger: ”Det første år havde jeg en fantastisk lærer, Palle Damsholt, som underviste i gipsstøbning, men han døde desværre efter kun et år. Vi fik en vikar, som hjalp mig med at skaffe en læreplads som stukkator. Så det tredje år på akademiet gik jeg i lære som stukkator, og det gjorde jeg i tre år. I 1984 kom Bjørn Nørgaard til som Professor, det sidste år jeg gik på akademiet. Jeg blev ansat som lektor i gipsstøbning året efter, så det er lige præcis 35 år siden, jeg begyndte at undervise på akademiet.”

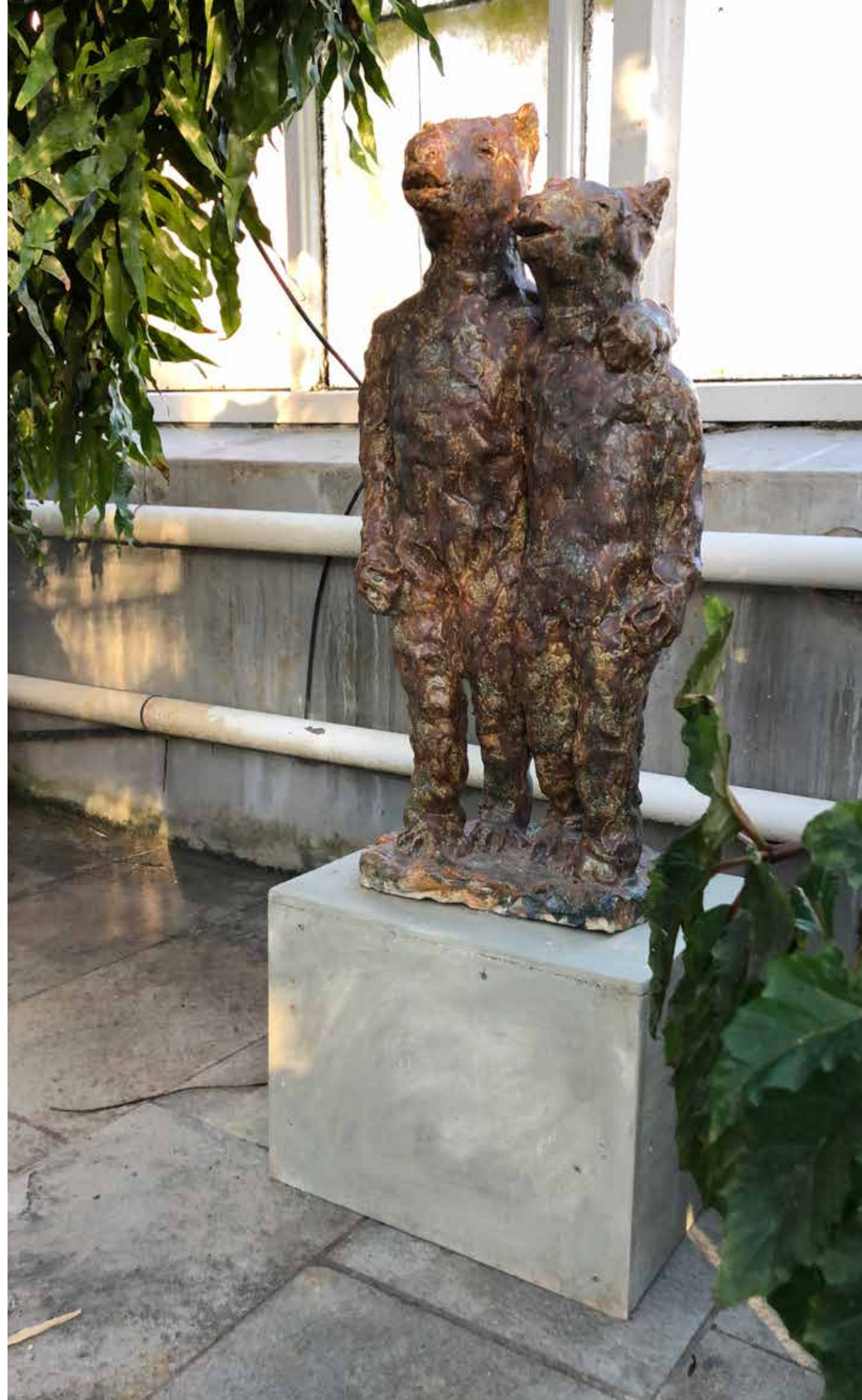
10. marts 2019 blev Pontus 65 år, og samme måned gik han på pension som lektor i gipsstøbning ved Kunstakademiets billedhuggerskole efter 35 års undervisning og efter 40 år i Kbh., hvor han blev optaget som studerende. Et projekt, han har arbejdet på gennem alle årene på akademiet, har nu udmøntet sig i en fin og usædvanlig bog ”Formning og støbning – Stuk og skulpturteknikker.” Det er en viderebearbejdning af det gipskompedium, som han arbejdede på i de 35 år, han har undervist på Kunstakademiet. Bogen er både en praktisk manual, som beskriver de teknikker og processer, han har undervist i, men beskriver også undervisningen på gipslaboratoriet og mange af de historier, han har hørt om undervisningen i billedhuggerhåndværket på Kunstakademiet de sidste 100 år. Han arbejder nu på fuld kraft med sin egen kunst – i ler, gips og bronze.

Pontus: Håndvask i glaseret stentøj, 24x40x40cm, 2021

Pontus blev fast medlem af Corner i 2004. Han var begejstret for sammenslutningen, som oprindeligt har haft et venstreorienteret program. Han har tidligere været i ledergruppen for sammenslutningen, der i mange år har udstillet på Sophienholm. Deres udstilling først på året 2021 på Sophienholm blev desværre lukket ned pga coronaen, men man kunne se den på nettet. I væksthuset viste Pontus en meget smuk keramisk vask med rindende vand, hvor man ser en giftiggrøn dæmon i midten af to bjørne.

Pontus: Venner, glaseret stentøj, 70cm, 2020

Tine: Blomstrende træstamme, 62cm, 2012

Kunst, liv og kærlighed

Pontus og Tine mødte hinanden i 1986. Pontus underviste, og hun gik hos Mogens Møller på grunduddannelsen, som nogenlunde svarer til dagens bachelor. Han var lektor i skulptur og underviste i modelstudier. Eleverne ville gerne have, at Mogens Møller skulle hjælpe dem med at støbe modelfigurerne, men det havde han ikke tid til. Tine lod sig dog ikke sådan affærdige, så hun sagde:

”Der er en ung lærer nede på Billedhuggerskolen (Pontus Kjerrman), kan du ikke spørge ham, om han kan hjælpe os med at støbe?”

Pontus var lige begyndt at lave fabeldyr, og Tine var frygtelig interesseret i dem. Han hjalp så Tines årgang med støbningen af deres figurer. Han siger:

”Tine havde sådan en legefuld indgang. Hvor jeg prøvede at lave det rigtigt. Jeg var mere undersøgende i forhold til, hvordan man egentlig gør det. Tine var den der legesyge og meget eksperimenterende elev. Vi havde det sjovt, når vi arbejdede sammen.”

Pontus og Tine blev kærestere i 1986, da hun havde gået to år på akademiet. De blev gift i 1990, og siden fik de to børn, Emil og Asta. Emil er siden fulgt i forældrenes fodspor, for han går p.t. på Bergen Kunstakademi. For kunstnerparret gælder det, at de har stor fortælle- og rejselyst. De rejser ofte ud i verden, og et af deres foretrukne steder er Kina.

Kina

Pontus kom første gang til Kina i 1997, men allerede da han var 14 år gammel – sidst i 1960'erne – var interessen for kinesisk kunst og kulturhistorie allerede blevet vakt. Han siger: ”Der er noget ved det der meget, meget fremmede, som fascinerede mig. Senere, da Emil var 7 år og vores datter lige var født, fik jeg et legat på 60.000 kr. Vi fik passet vores datter hos Tines mor og tog afsted med Emil en måned til Kina. Vi havde en guide i hver by, vi kom til, og vi kom bl.a. ud til nogle mærkelige templer ude på landet.” Senere vendte Pontus og Tine tilbage til Kina. Forhenværende rektor for Kunstakademiet i Kbh., Else Marie Bukdahl, havde kontakt med en svensk-kinesisk Professor på Kunstakademiet i Indre Mongoliet. Pontus siger: ”Så blev jeg gode venner med Tong Wang. Han talte flydende svensk og vidste alt muligt om Kina. Et halvt år senere skrev han fra Kina, at jeg kunne udstille i en kunsthall i Dandong i Nordkina.”

Udstillingen i kunsthallen i Nordkina foregik i 2006, og året efter udstillede både Pontus og Tine i den samme kunsthall, som Pontus havde udstillet i året inden. Siden hen har kunstnerparret holdt kontakten med Tong Wang, og de har afholdt flere udstillinger sammen. 2014 startede Tong Wang og LanLan en Kunsthall, der ligger udenfor den Sydkinesiske by Xiamen lige overfor Taiwan. I en tidligere fiskelandsby Autou, som i dag er ved at udvikle sig til en forstad til Xiamen, har LanLan fået overdraget en tidligere folkeskole, som hun i samarbejde med bystyret har udbygget til en smuk og luftig kunsthall, NAC, Nordic Contemporary Art Center. Her har Pontus og Tine medvirket til flere Skandinaviske udstillinger med støtte fra bl.a. S.C. Wan fonden. I det frygtelige corona-år 2020 var Pontus, Tine og Tong Wang på rejse til Per Kirkebys (1938-2018) slot i Norditalien. En fin oplevelse midt i en plagsom tid.

Tine: "Friendship" 2019,, installation fra udstillingen Playful Imagination på Nordic european Art Canter i Aotou udenfor Xiamen.

Tine: Fiskefad, stentøj, 7x29x44cm, 2020

Keramiske objekter, skulptur og installationer

Tine Hecht-Pedersen, denne livskraftige og sprudlende kunstner med keramiske værker, så mangefacetterede af leg og alvor, mange forskellige materialer og sammensætninger og så givende for øjet og sindet. Hun er dog ikke kun kendt for sin helt unikke keramik. Man kender hende også som en helt formidabel formidler. Hendes lattermilde væsen og stærke psyke, hvor hun hurtigt tager et rum i besiddelse og bliver midtpunkt. Hun er inspirerende og intens og helt fantastisk til at inspirere sine elever. Hun er en kraftfuld kvindelig kunstner, der går direkte ind i, hvem hun end taler med, og hendes krøllede hår og stærke farver i tøjet er fint i overensstemmelse med den keramik, hun skaber.

Tine er født og opvokset i Aarhus, hun er barnebarn af den berømte arkitekt C.F. Møller. Hun siger:

”Jeg har hjemmefra lært, at alting skulle være meget enkelt og modernistisk. Jeg begyndte faktisk først at lave kunst, da jeg flyttede hjemmefra. Pga. den modernistiske stil har jeg haft et oprør i mig, og det oprør lå i at finde sin egen stil, sin egen måde at gøre det på. Jeg har aldrig kunnet tage imod andres stil. Det er måske også derfor, jeg har det rigtig fint sammen med Pontus. Han kan sagtens lave den kunst, han laver. Det kommer ikke til at påvirke min kunst. Jeg må sige, det var hovedsagelig hans skulpturer, der interesserede mig. Jeg var dybt fascineret af, at man kunne lave noget så inderligt. Pontus har jo også meget med byggekunst. Han laver installationer. Træ og plader. Han laver det der miljø. Det tiltalte mig dybt meget, det der med at lave hele historien. Ikke bare en enkelt skulptur, men hele historien. Stemninger rundt om.”

Tine startede sin uddannelse på Det frie Akademi i Haag i Holland og Billedskolen i København fra 1982-84. Fra 1984-1991 gik hun på Kunstakademiet i København, hvor en af hendes professorer var billedhuggeren Hein Heinsen, som gav Tine en forståelse for, hvem hun selv var samt en forståelse for hendes egen personlige og individuelle kunst.

Professor Bjørn Nørgaard viste Tine den store verden, og han gav hende en indlevelse i håndværket. Han intro-

Tine:Skål, glaseret stentøj, dia.16cm, 2021

ducerede fx Tommerup keramiske værksted, som dengang stadig var en del af det gamle teglværk. Samtidig gav han en forståelse for det sociale, at man i fællesskab og i god stemning kunne opnå en kreativitet, som rækker længere end en selv. Det mærkede hun bl.a., når Bjørn stod og arbejdede med et enormt stort relief på Tommerup keramiske værksted. Dette har været medvirkende til, at Tine er blevet så dygtig en formidler, og delvis også at hun har taget en akademisk overbygning i teori og formidling. Denne kombination af den frie kunst, teori og den pædagogiske indsigt har hos Tine udviklet sig til en ganske særlig formidlingsevne. Her må man heller ikke glemme hendes nysgerrighed overfor dem, hun står overfor.

Hun fik sin debut meget tidligt, nemlig i 1984 på Charlottenborgs Efterårsudstilling – det år hun blev optaget på Kunstakademiet. Hun viste her nogle træstammer, beklædt med plast, pap og tekstil. Hun havde fundet sin helt egen måde at skabe kunst på, organisk og i pagt med naturen og egentlig også meget ungdom-agtigt, men hun har aldrig helt sluppet den arkitektoniske basis. Det ses også i flere af hendes værker og installationer, hvor hun har brugt husene som en del af værkerne.

Hun er eksperimenterende i sin kunst, og materialerne er mangfoldige. De bliver afprøvet, sammensat og udfordret. Strå, bølgepap, beton, ler og gips, tøj, klæder og bygningsdele optræder i skulpturerne og indeholder utallige muligheder for udtryk, i figurene og installationerne. I flere af Tines udstillinger optræder installationerne med en stor rumlig tilpasning. Skulpturerne går i dialog med rummet og rumforløbene. Det er tydeligt, at arkitekturen ligger et eller andet sted i hendes underbevidsthed. Figurgrupperne skal opleves totalt ligesom arkitekturen. Dette ses ved grisene i hendes udsmykning til Uglegårdsskolen i Solrød og også i hendes forslag til gipshuse og de næsten katedralagtige huse, og ikke mindst den stiliserede kirke, hvor tårnene optræder beklædt med bukser, skjorte m.v.

Tine: Kirke, jernstativ og gammelt tøj, installation i Helligåndskirken, København, ca.300cm, 1999

Tine: Stor blomst, stentøj, h.19cm dia.105cm, 2013

Tine: Hjerter til Holmlia skolen , under arbejde i stentøjsler, glaseret og brændt på Tommerup Keramisk Værksted, 200cm, 2021

I januar 2021 arbejdede Tine og Pontus på Tommerup keramiske værksted på Fyn med to større skulpturer til Holmlia skolen, Oslo. Det er en 1960'ers og 1970'ers skole, hvor der ikke er noget centrum. På skolen er der 49 forskellige nationaliteter fra 7-10 klasse, der har svært ved at finde rundt, så Tine har opdelt udsmykningen i fire kategorier, så eleverne kan bruge dem som pejlemærker. Hun har gennem en del år været meget optaget af bruger-inddragelse, hvor hun får eleverne engageret i kunsten. Eleverne lavede 6-kantede orange og gule kakler, som skal hænge på skolens mur som en sol. Endvidere skulle de lave en venskabsmur, hvor de har skrevet ordet VENSKAB på de forskellige sprog og på norsk.

Ud over sol- og venskabsiden er der et kæmpehjerter med naturens blomster og planter, der skal stå i midten. Hun har lavet aftryk af hessian, bobleplast, hønsenet, bølgepap på udformningen, og det giver et spændende udtryk.

Eleverne har været inddraget, for de har tegnet skitser. Tine har valgt en af skitserne som forlæg for hendes godt to meter høje keramiske hjerte.

Holmlia skole er en skakskole, så det var oplagt at lave seks store skakbrikker ved hver af skolens indgange. Egl. var der her også tale om, at eleverne skulle inddrages, men pga. corona-pandemien måtte hun selv klare opgaven.

Kunstnerparret har sideløbende i fællesskab udført en bæk til Havrehedsskolen i Morup på Fyn. I midten er der en egeplanke, som man kan sidde på, og ved hver af siderne er der to keramiske ”sten”, glaseret i glade farver og udført af Tine. Ved stenene står Pontus fabeldyr ved hver sin side og kigger på hinanden.

I dialog med kunsthistorien

Pontus og Tine er begge gået i dialog med kunsthistorien. Pontus gik i dialog med Rudolf Tegnens (1873-1950) monumentale skulpturer, for som Tine siger, så ville Pontus vise kærligheden i hans værker. Tine siger: ”Han mener ikke, Rudolf Tegner var uhyggelig, som nogen synes, han er. Pontus

Tine: Sfinx, glaseret stentøj, 66cm, 2009

ville bare finde det menneskelige bag de store bevægelser. Han ville vise, at han bare var en, der ville fortælle en historie, sådan som Pontus også vil. Så det er faktisk meget sjovt at se, at Pontus har sat Amor og Psyke ind ved siden af Tegnernes store monumentale figurer. For det giver et helt andet billede af ham. Det er ret interessant at se sammenstillingen mellem de to kunstneres værker.”

Selv har Tine ført en dialog med Niels Hansen Jacobsen (1861-1941) på Vejen Museum. Her har hun fået indblik i de farveglasurer, han brugte. Hun har ligeledes haft en dialog med J.F. Willumsens (1863-1958) værker på Willumsens museum. Tine blev inspireret af Willumsens ekspressive farvesammenstillinger, fx begyndte hun at bruge skarpe glasurer som gulgrøn og orange-grønt. I tiden inden havde hun arbejdet med hvide og blå farveglasurer. Noget andet hun begyndte at bruge var snoninger. Hun siger:

”Jeg var på Fanø, og der så jeg alle de der sandorme. Det inspirerede mig helt vildt, så jeg lavede mønstre over det i en lang periode.”

Når Tine skal lave en krukke, bruger hun pølseteknikken. Nu er hun begyndt at flette pølserne, så der kommer snoninger ud af det. Hun siger:

”Noget af det, jeg blev særligt inspireret af på Willumsens Museum, var hans blomster og blade. Jeg tegnede dem op og opdagede, at de var indskrevet i en cirkel, og at cirklen var grundformen, så blomster og bladspidser blev trukket ud for at passe til denne grundform. Det er ikke til at sige, om det handler om natur eller ornament, og det er på den måde, han som kunstner bliver ved med at undersøge og udforske. I nogle værker virker det, som om et hønsenet er præget ind i overfladen. Det er fascinerende med den måde, det sekskantede mønster følger den bølgende form. Det virker, som om strukturen har været vigtigst. Jeg har også brugt det at sætte hønsenet ind i leret, så jeg får de der mønstre.”

En anden kunstner, Tine er inspireret af, er billedhuggeren Sonja Ferlov Mancoba (1911-1984), hvis metode og skulpturelle sprog danner udgangspunkt for hendes netskulpturer, hvor det i lige så høj grad drejer sig om skulpturens hulrum som om overfladens form og materiale.

Senest har Tine været i dialog med Richard Winther (1926-2007) på hans museum. Hun siger:

”Richard Winther – det har været noget af det sjoveste at være med til. På hans museum er tapetet taget af, og det giver mig en frihed til ikke bare at være pæn. Der er rått og barsk. Jeg blev bl.a. inspireret til at stå nede ved vandet og lave gipsafstøbninger af bølgeformer i sandet, og så senere hænge det op på museet. Det er jo naturen, jeg er optaget af.”

Ud over Richard Winther er hun optaget af Thorvald Bindesbøll (1846-1908) og i det hele taget af billedhuggere, som også er keramikere. Hun siger:

”Det er de store former, de arbejder med. Det bliver ikke en perfekt og kontrolleret drejet form. Hvis det er det, ødelægger det min glæde. Det jeg har mødt ved Richard Winther er friheden til at vise nogen ting, som er noget, der er vigtigere end det pæne udtryk. Det var helt fantastisk at få lov til at vise mine værker i de der grove rum. Der var koldt om vinteren. Man frøs, og man levede efter de forhold, der var der. Det er derfor, jeg laver en keramisk vase, der ikke hænger sammen, for så kan jeg få den til at hænge sammen med andre ting. Det giver mig sådan en frihed.”

Man kan se, at Pontus og Tine begge arbejder med en inderlighed og følsomhed. Det udtryk, der kommer frem i værkerne, har noget groft og ekspressivt over sig. Pontus i den måde, han arbejder i leret på, så figurerne får noget levende og en særlig inderlighed. Tine i den måde, hun sammensætter forskellige materialer, udforsker forskellige arbejdsmetoder, og ligesom Pontus arbejder hun på en hurtig og ekspressiv måde. De er undersøgende, udforskende og eksperimenterende i deres værker. For begge gælder det, at de i leret udtrykker deres inderste, så de på den måde bliver ét med deres kunstneriske frembringelser. Det er kunst i særklasse.

Af Pier Maria Andersen, kunsthistoriker/journalist. 19 maj 2021

Tine: Skabet, interaktiv skulptur for børn, skabt til udstilling "I skovens dybe stille ro" på Silkeborg Bad, akrylgips, ca.150cm,2016

Arte forlag

ISBN: 978-87-972200-1-6

9 788797 220016